

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 3 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

PER LA CULATA.

Los conservadors han entrat definitivament al gremi dels protestants. L'únic recurs que queda quan a un amic no se 'l pot convidar a una cosa més substanciosa, es ferli llegir una protesta.

Los dits acostumats a manejar la collera y la forquilla, quan no tenen res més ab que entretenirse, s'entretenen manejant la ploma.

L'antiga sopera 's torna un tinter; lo plat se torna una quartilla en blanch, y 'l cos més acostumat a tragarse bons bossins, se dedica a expelir ideas més ó ménos recargoladas.

Aquí tenen als conservadors: los han donat la llicencia absoluta y ja están que anyoran lo ranxo del presupuesto.

S'han cambiat los papers. Avants protestavan los fusionistas. Are 'l fusionistas menjan y 'ls conservadors protestan.

Es l'eterna sinia de la política espanyola, sinia que per bon nom s'anomena 'l torn dels partits. Tot consisteix en rodar sense moure's del mateix siti: en fer pujar los catúfols y en que la boca 's fassa aygua als que s'ho miran.

Quan vejan que un partit protesta, ja poden dir, sense temor d'equivocarse: —¡Uy! Qué 'n tèn de gana!

Jo ja ho veig: alló de ser ministres y diputats era tant cómodo!

Alló de mamarse tots los destinos y fumar-se totas las brevas era tant sabrós.

¿Quí sab estarse'n una vegada s'ha comensat a tastarho?

Y sobre tot ¿cóm ha de ser possible consolarse, haventse fet l'idea de la immortalitat ministerial?

Los conservadors de 'n Cánovas no creyan ni ab lo fill, ni ab l'esperit sant. Lo seu misteri 's reduhia a una sola persona: al pare etern. Aquest pare etern era en Cánovas.

¿Quins somnis més sonrosats no feyan entre totas aquestas confiansas y en mitj de las digestions felissas que 'ls produhia un presupuesto inagotable!

¡Oh! aquí 'ls havia de dir que desde la categoria de freres de refetó passarian a la de freres mendicants?

¿Quí havia de preveure qu' en aquesta terra fins los mónstruos se gastan!

Y no obstant, aixó es lo que ha succehit.

Vá venir un cambi de govern, y darrera de la cayguda dels que manavan una suspensió. ¿Quí no queda suspés al veure cosas tant inesperadas?

Pero la suspensió no es la mort; mentres hi ha vida hi ha esperansa: los conservadors ván caure, y fins quan los hi feyan veure 'ls ulls verds, aquest color verd lo prenian per color d'esperansa.

Per últim vá venir lo decret de disolució: y com si fos una galleda d'aygua, vá disoldre de cop y volta tots los bolados de la gent conservadora.

Y aixís com la sombra segueix al cos, a la suspensió vá seguir la corresponent protesta. ¡Y quina protesta!

En Cánovas, que desde 'l poder no vá perdonarnos may ni un centim, desde l'oposició casi bèn vá fernos franchs de contribucions.

Tots los tributs que 's votin, ne haventse aprobat, com no s'han aprobat los presupuestos, son tributs ilegals.

Lo qual equival a dir:—Senyors: no hi ha presupuestos d'ingressos, per lo tant no tenen dret d'exigirvos las contribucions.

¡Ja veuhem quina generositat!

Pero signém lógichs, y sentho veurém que no haventhi presupuesto d'ingressos no pot haverhi presupuesto de gastos.

Convinguém en que l'exigir las contribucions es impropcedent, es ilegal.

Convinguém en que 'l govern no déu ni pot ferho.

En aquest cas, senyors conservadors, tots aquells de vostés que han sigut ministres ó empleats de alta categoria, no tenen dret a cobrar la cessantia que está consignada en los presupuestos.

Si 'l presupuesto d'ingressos, no haventse votat, es ilegal; ilegal es també 'l presupuesto de gastos desde 'l moment que no s'ha votat.

Hi ha un adaji que diu: «D' allá ahont no n'hi há no 'n raja.»

¿No 's cobra? Donchs no 's paga y en paus. Vostés mateixos s'han fet la sentència.

Lo tret los ha sortit per la culata.

Si lo que 's proposan seguís endavant, quedarian condemnats a dijuni rigorós, ab abstinencia de tota cessantia.—P. K.

JUHEUS Y FRARES.

Lo se quant temps fa que 's remena lo de la vinguda dels juheus, y ara es l'hora qu'encara no n'hi vist cap: vull dir cap, d'aquells que 'ls diuhen juheus y 'n son; perque d'aquells que 'n son y no 'ls ho dihaen, ne trobarán deu ó dotze a cada trenta passos.

Siga lo que siga, hem de suposar que definitivament vindrán ó no vindrán; pero com que si ab las cosas de la vida haguessim de treballar sempre en terreno firme casi may faríam res, me permeto la llibertat de resoldre 'l dupte, y davant lo dilema de si vindrán ó no vindrán, dich desde luego:

—Si senyors, vindrán. Es una suposició. Deixo passar una estona per dalshi temps de venir, y després anyadeixo:

—Ja han vingut. Es un altre suposició. Y de suposició en suposició donoja als juheus per establerts per tot arréu, com si may hagués passat res, vivint de las sévas industrias, y campantse la videta en pan y tranquililitat.

¿S'han imaginat tot aixó? Donchs ara tinguin la bondat d'assistir ab mí a la següent escena:

Un juhén d'aquells més farrenyos y desarrollats, qu' es veu que si se 'n vá anar de Russia vá ser per prudencia y no per por, truca ab resolució a la porta d'un primer pis dels voltants de la Plassa de San Jaume.

—¿Qué demana? murmura una véu aflautada que s'escorra ab suavitat per la reixeta.

—L' amo.

—¿De part de qui l'hi diré?... —De part mèva... Díguí que soch un israelita d'aquells que van venir de Poltava.

Un minut després s'obra la porta.

Lo juhén, precedit per la criada, crusa tres ó quatre aposentos y 's troba davant del senyor que se 'l mira parapetat darrera una taula, com si hagués de havérselas ab un bull-dock. A un costat hi tèn una piletta de sacalls, y a l'altre una xicra y un diari que segons las trassas es *El Correo Catalan*.

—Vosté dirá que se l'hi ofereix.

—En pocas paraulas ho compendrà. Jo soch juhén, lo mèu pare era juhén, tots hem estat juheus. La nostra rassa es antiquíssima y vosté, si ha llegit siquiera 'l Fleuri, ja deu saber lo elevat del nostre origen. Fa alguns sigles gran part de la nostra numerosa familia vivia a Espanya, a Barcelona. Aquí teniam assentats los nostres reals. Aquí negociavam, aquí compravam y veníam, y las riquesas que ab lo transcur del temps havian arrenconat, son incalculables.

—No sè ahont anirá a parar ab aquestas riquesas.

—No s'impacienti. Com qu'eram ríchs, podíam vivre tranquils sense temer las contingencias del porvenir. Pero ja diu un ditxo que a aquell que no tèn por n'hi fan. Un dia, prenent péu no sè de qué, lo barri dels juheus y tots los establiments que 'ls perteneixian varen ser invadits; atropellats y saquejats, y per última conseqüencia, los pobres israelitas foren expulsats de Barcelona y de Espanya, perdent en la seva precipitada fugida tots los seus béns y casi bèn totas las sévas

riquesas. Aquí hont vosté viu, hi havia una casa de juheus. La de aquí costat també ho era... Casi bé tot aquest barri nos perteneixia y, per dirho d' una vegada, nos perteneix encara.

—¿Qué vol dir?

—Vull dir senzillament que hi vingut aquí perque atesos los sentiments religiosos y caritatius de vosté, crech que no titubejará un moment en entregarme aquesta casa, que 'm perteneix perque havia sigut dels meus antecessors. Després de vosté aniré á veure 'ls demés propietaris, y espero que tots demostraran la mateixa probitat que vosté, no demorant ni un sol instant la entrega d' unas fincas que no son sévas.

—Pero, home, ¿no veu que lo que demana es un absurdo?

—¿Ah, sí? Está bé. Desd' ara comensaré á treballar pèl meu compte, acudint á las influencias, y remoyent l' assumpto per tots los medis legals.

—Permeti una observació.

—No estich per quentos. Ja está dit. Paslho bé.

¿Qué tal? ¿qué 'ls sembla?

Aquest juheu sab de qué se las hán. Ell deu haver sentit á dir que hi ha una classe de personas, moltes de las quals precisament llegeixen *El Correo Catalan*, que troban injusta la expropiació dels bens del clero y que treballan y han treballat ab molta constancia, á fi de que 's tornin als frares los convents dels quals van ser expulsats per la poderosa ma de la nació.

Si la expoliació del frares vá ser una iniquitat, ¿no vá serho molt més lo saqueig y violenta expulsió dels juheus? Si algú trobaria molt natural que 's tornessin als frares los seus antichs convents, ¿pot deixar de considerarse just que 'ls juheus reclamin també 'ls barris y propietats que 'ls perteneixen?

Lo millor, donchs, que podrian fer frares y juheus seria unir-se per aquest objecte, y fer de las sévas reclamacions una *causa comun*.

Lo resultat seria segur, perque es molt probable que tots haurian de anar á reclamar al mateix puesto, y lo que concedissen als uns no podrian negarho als altres.

Es un concell que doném de franch en benefici de la futura confederació *monástico-israelita*.

FANTÁSTICH.

LA POLÍTICA FRANCESA.

Refereix un fabulista que un home estava casat ab una dona d' edat y un' altra, jove y bromista. La vella, no volguent qu' ell ostentés rasgos alegres, l' hi arrencava 'ls cabells negres, perque així semblés ben vell.

La jove, ab ademans franchs, subjectantlo á dura proba, perque aparentés ben jove, l' hi arrencava 'ls cabells blancs.

Y ab tal sistema indiscret, mitj en serio, mitj en broma, varen deixar al pobre home més calvo que la paret.

Exactament l' hi ha passat, ara com ara, á la Fransa, hont perden temps baral' antse lo Congrès y lo Senat.

Aquell, desfent embolichs qu' enredan la cosa pública, poch á poch á la República l' hi arrenca 'ls cabells antichs.

Lo Senat, format d' eternals reaccionaris disfrassats, vol arrencar i á grapats tots los seus cabells moderns.

Resultat: que si no 's salva mostrant que t' pit y empresa, la República francesa vindrá á quedar tota calva.

C. Gumá.

N peró dich de Madrit. L' *Imparcial*, en vista de lo que ha succehit á Oran ha tractat d' escalfar l' opinió contra 'ls francesos. La tinta ab que se escriu l' *Imparcial* avuy per avuy, no es més que una disolució de ayguardent y pólvora.

* * *

Nosaltres compreném com ningú 'ls debers del patriotisme; pero per lo mateix que 'ls compreném establim lo següent principi:

Allá hont no hi ha insult, allá ahont no hi ha agravi, no permetém que s' emplehin agravis é insults.

Los espanyols han sigut víctimas de una insurrecció mahometana, y ab los espanyols han sigut víctimas al mateix temps un gran número de francesos.

¿Se compren que Fransa 'ns deü una reparació? Enhorabona: 's demana ab bons termes, y ab bons termes s' obté.

Are pretendre que 'l lleó espanyol ensenyi las dents es una mica temerari.

¿Las dents del lleó espanyol! Son massa corcadadas.

L' *Imparcial*, al emprendre aquesta campanya d' excitacions contra la Fransa, obeheix á una táctica ben poch digne d' aplauso.

Finç are fá poch era un diari que *republicanejava*; pero ha vist en perspectiva districtes, influencia, destinos y la formació de un partit monárquich democrátich, y com que darrera dels Pirineus hi ha una república, t' afany per demostrar lo seu zel de neófit.

Vaja que aixó no está molt bé.

Imparcialment parlant.

Quan las inundacions de Murcia, Fransa vá derramar sobre las comarcas inundadas una verdadera *inundació* de caritat.

Alló era una mostra de la fraternitat dels pobles, davant de las inclemencias de la naturalesa.

Pregunto jo:

¿Perqué no s' han de unir aixís mateix los pobles davant de las inclemencias de la barbarie africana?

S' ha expedit passaport per viatjar per l' extranger á favor de 'n Cánovas y l' Elduayen.

Si fos possible que hi hagués passaports de *ida*, y passaports de *vuelta*!

Si fos possible negarlos aquest últim!

Fá molta calor y la política está poch menos que aletargada.

No hi ha mes que un modo de resoldre las qüestions candents: banys frets y gelats de xufia.

Lo president dels Estats Units Gardfield vá mllorant de dia en dia.

¡Salut á n' ell y á la República nort-americana!

S' han fet proposicions á Bou-Amena perque abandoni l' insurrecció.

Vaja, allí succeheix com aquí.

Aquí ván ferne á Bou-Miret, que avuy rumbeja 'ls galons de coronel.

L' *Imparcial* per justificar la seva política anti-francesa, diu que Inglaterra es molt més liberal que Fransa.

Jo ho crech borrarngol!

La *liberalitat* de Inglaterra sobre tot es inagotable ab los libre-cambistas.

Lo libre-cambista Sr. Moret segons dinhen está organisant lo partit demócrata monárquich.

¿Després dirá que aquí á Catalunya tot ho falsifiquém!

Escolti, D. Segimon ¿Ha vist may que aquí á Catalunya falsifiquessim las ideas?

¡Ah, libre-trampista!

Los conservadors, sempre que 'ls convé, tenen una gran memoria.

Are dihen que Carlos I de Inglaterra vá pujar al patíbul per haver cobrat uns impostos que no havia votat lo parlament.

¡Vaya uns recorts!

Al publicar lo nostre número extraordinari de 25 de Maig últim, en lo qual donavam lo primer quadro de una comedia de D. Pere Calderon de la Barca, qual assumpto se suposa en Barcelona, estavam ben lluny de sospitar que hi hagués qui publicqués semblant producció.

Donchs bé: la casa Salvatella que á la quenta es amiga de las glorias de la patria, ha volgut rendir tribut de admiració al gran dramátich del siglo XVII, donant com á primera obra d' una biblioteca *Amena é Instructiva*, que ha comensat á publicar, la que 's titula: *Calderon segun sus obras, sus criticos y sus admiradores*.

Tenint en consideració que la tal obra surt de Barcelona, ha continuat en la mateixa comedia *Lances de amor y fortuna*, que ve á ser lo simbolisme históric de Catalunya, segons lo entengué Calderon.

La obra que 'ns ocupa vá enquadrada ab tal riquesa

y gust, que las escubertas valen més de las tres pessetas que costa 'l tomo. De manera que per tres pessetas, casi bé de franch, se tenen reunidas en un riquíssim y ben enquadrat tomo, *El Alcalde de Zalamea* (drama); *Lances de Amor y Fortuna* (comedia); *El Dragoncillo* (sainete); *Lances Mellado* (pessa cantada); *El Gran Teatro del Mundo* (auto sacramental). Lo Catálech comentat de totas las obras del gran Calderon; Judicis criticos de varios autors y la *SEÑA GENERAL DE LAS FETAS DEL CENTENARI*, per Joan Alonzo del Real.

No cal dir que una obra de tanta importancia, es á dir: BONA, BONICA y BARATA, está de venta en la librería de Lopez, Rambla del Centro, número 20.

AL PEU DE LA REIXA.

AMERICANA... DEL GLOT.

Lo pito de caña-brava no esperis avuy sentí, que un pit que p' orant s' esbrava no deü a' egrá á un butxi.

M' han dit, estimada xina, que tú no 'm vo drás donar ta ma deliciosa y fina, si á Espanya no 't puch portar.

Pues diu que ansias emprendre 'l vol, buscant d' Espanya lo brillant sol, per qué allá 't diguin en catalá:

—¡Miréu la xina, quin goig que fá!

¡Ay, no, no ho fassis, verje adorada!

¡Ay, no, no ho fassis, xina del cor! Si tú 't esperas una mesada, tindrás la Espanya y 'l meu amor.

Tú sabs, ó sino ja basta que ho sápigas jo per tú, que á Espanya hi ha un tal Sagasta, que mana més que ningú.

Fá temps que, girant la truyta, las Córts vá ajudá á morir, y avuy tots, á corre-cuyta, las Córts hém de sustituir.

Tots los morenos nos ajuntém per dir á Espanya lo que volém, y alguns ja 't deuen havé enterat de que 'm presento per diputat.

Ja veus la ganga que se 't espera si consegueixo lo que t' hi dit; ja veus quan prompte farás carrera si tú m' acceptas per bon marit.

Juntets anirém á Espanya en un barco del Estat, voltats de bocoys de canya y plátano confitat.

En sent allá, hermosa prenda, jo me 'n aniré al Congrès vivint... ¿que sé jo?... de renda, y sense haver de fer res.

Si ve una crisiis, que tot pot sè, al ministeri m' enfilaré; y quan te vegi la gent dirá:

—¡La ministressa quin goig que fá!

Si 'm combateixen, verja divina, per lo que fassi, jo, a'san' lo front, diré á n' en Campos: —¿Vé V.? Esta china, vió á V. firmando lo del Zanjon.

C. Gumá.

N un poble de la provincia de Tarragona s' está fent lo padró de la ganadería, y un arcalde pedáneo invitá á declarar las altas y baixas per l' exercici de 1881-82, vá enviar un ofici, en lo qual s' hi llegia textualment: *Noay mas que Borricos que no antre bajado y no concidero Altas ni bajas de ningun cino yo que de Burro Paso á mula.* Aquest arcalde s' equivocó: ell se cren que el burro ha pasat á mula; pero, segons las probas s' ha quedat burro del mateix modo.

Lo govern ha enviat un telégrama á Filipinas

que costava 30,000 rals, y aquest telégrama no ha arribat al seu destí.

¡Ja venhen si estém frescos!
Quan se tracta de 30,000 rals fins en forma de telégrama s' escabulleixen.

Pres del natural.

Se tracta de un jove castellá molt presumit que s' alabava de coneixe perfectament l' idioma francès.

Un dia trobantse ab un francès conegut seu que vá preguntarli de que feya, ell vá respondre.
—*Maintenant je suis FOURCHETTE* (tenedor) *de livres.*

Lo bisbe de Barcelona ha concedit quaranta dies de indulgencia als pelegrins que formin part de l' expedició destinada á visitar los *Santos lugares.*

Advertencia al caixista: Passa 'l de no posarhi *Santos lugares* sino *Santos lugares*, ó siga Jerusalem.

¡Quaranta dias d' indulgencia! ¡Quina ganga!
Vels'hi aquí quaranta dias de poder llegir *La Campana de Gracia*, sense incorre en excomunió, ni en pecat mortal.

En Cánovas se n' ha anat á Caunterets.

En Sagasta se n' ha anat á Panticosa.

De modo que las representacions més supremas dels fusionistas y dels conservadors están fent ayguas.

La *Gaceta* ha publicat un decret establint que no 's farà cap reforma en las classificacions y valoracions que regeixen en l' industria llanera.

Aquest decret din que la reforma de 1877 no ha causat cap perjudici á l' industria dels teixits de llana.

Los libre-cambistas son aixís: de una garrotada esquerdan á una industria: l' industria 's queixa, y ells exclaman:

—¡Encare gosas á piular! ¿No véus que de tant grassa reventas?

Los conservadors pretenen treure sis diputats per Madrid; pero 's troban que 'ls electors que figuran en las llistas en sa gran majoria no existeixen, ó si existeixen no 's troban en lo seu domicili.

Els mateixos ván ferse aquestas llistas; pero no es lo mateix agafar la payella pel mànec ó tenir que posar los dits pel costat que crema.

Are se 'ls pot dir alló:

Tu lo quisiste—fraile mostén:
Tu lo quisiste—tu te lo ten.

Segons los *francófobos*, es á dir los que 's menjarian la Fransa de una bocada, la qüestió de Oran pot ser lo principi de una gran qüestió.

A veure: Oran... Oran... Jo reflexiono y no trobo que siga principi més que de *Oran-gutan.*

Es á dir de un solemne mico.

Alerta donchs y tot sent espanyols, no siguém imprudents.

Al partit monárquich democrátich que s' está formant á tota pressa l' hi falta un non calificatiu.

Per distingirlo ben bé de qualsevol altre que tractés de ferli la competencia hauria de titularse: Partit monárquich democrátich estomacal.

L' estrella ab qua vá fonentse.

Tal vegada algun conservador está corrent per las esferas celestials.

¡Oh quin país lo nostre, que fins las estrellas ab qua desapareixen!

A alguns cabecillas carlins de la passada guerra, al ferse la pau, ván nombrarlos oficials del nostre exércit, cusintlos las corresponents estrelles á la màniga.

Aquestas sí que son verdaderas estrelles ab qua. Son estrelles ab qua que designan grans calamitats y desgracias.

A Guatemala 'ls jesuitas fan treballar als indios y per compte de donarlos los jornals, los pagan ab un paperet que diu:

«*Este ha ganado el cielo.*»
(Firma del jesuita.)
VISTO BUENO.—*Páguese por la Virgen María.*
(Firma del prefecte.)

D' aquestos negocis pitjors que 'ls dels negrers de Cuba, ne surten aquells colegis de jesuitas que com los qu' están alsant al Ensanxe de Barcelona, costan de dos á tres milions.

Lo partit democrátich monárquich vá prenent consistencia.

Avants, després de la cayguda de D. Amadeo, deyan:

—Nosaltres som monárquichs com sempre.
—¿Pero quin rey volén?

—Lo rey X.
Preguntéuloshos avuy.—¿Quin rey volén? ¿Volén encare 'l rey X?

—No! respondrán: volém lo rey XII.

Un qüento de la *Mañana* dedicat als conservadors.

«Los conservadors son com aquell pobre que cada dia demana caritat á una senyora en aquests termes:

—Senyora, dónguin una limosna, perque si no...
—Si no ¿qué? vá preguntar plé d' ira 'l marit de la senyora.

—Si no 'm quedaré sense dinar, vá respondre 'l pobre baixant la vista.»

Los conservadors han arxivat aquest qüento, y l' hi trenrán la pols lo dia qu' ells sigan á dalt y 'ls fusionistas viscan de demanar caritat de porta en porta.

¡Fatalitats!

Passa 'l Sr. Pí per Barcelona, y 's mor' lo *Diari catalá* que 'l defensava.

Passa 'l Sr. Pí per Valencia, y 's mor' *La Protesta* que 'l defensava.

Arriba 'l Sr. Pí á Madrid, y 's mor' *El Mundo moderno* que 'l defensava.

Lo resultat de la propaganda pactista no pot ser més eloqüent y significatiu.

Un d' aquells que sempre 's figuran qu' están malalts, compareix á ca'l metje tot trist y preocupat.

—¿Qué tenim? pregunta 'l doctor.
—Miri aquí, vosté dirá.

—Home, 'm sembla que fá molt bona cara: ve-yám lo pols... Está perfectament. Tregui la llengua... Está molt limpia. ¿L' hi dol alguna cosa?

—No senyor, al contrari: may me havia trobat tant bé com are.

—¿Y donchs per qué ve á veure'm?
—Per aixó mateix: es una cosa tant extraordinaria aixó de trobar-me bé, que francament, m' hi alarmat.

Una senyora crida á la seva criada:

—Antoneta: tè, aquí tens un ralet y una carta, franquéjala y títala al correu.

—Está molt bé.
La criada sart y al cap de un quart torna:

—¿Ja estás segura de haver tirat la carta al busson? l' hi pregunta la senyora.

—Sí senyora; la carta y 'l ralet y tot.

Davant del arcalde:

—A vosté l' han detingut per delict de vagancia. ¿Cóm sol passar las nits?

L' acusat.
—Aixís, aixís, Sr. Arcalde: y l' hi dono las gracias per l' interès que 's pren; á escepció de algunas en que per haber prés café al vespre no puch dormir, en las demés dormo ab tranquilat.

Dinant á casa de un magistrat de l' Audiencia.

—Amigo D. Celdoni, en las vistas de avuy quin tip de dormir s' ha fet.

—Jo l' hauria volgut veure á vosté ab una calor y uns advocats com aquells.

A la porta de una taberna, un pobre ab véu desconsolada:

—Senyoret: dos quartets per mor de Déu: tinch una set que 'm reventa.

Un pare assistia á una tertulia en companyia de un seu fill, que era un tonto de cap á peus.

—Mira, noy, vá dirli, t' adverteixo que no vull que digas una paraula, á fi de que no vejan qu' ets un estúpit.

Lo xicot no vá dir res enterament; pero un dels assistents á la tertulia, notant aquell silenci tant particular, vá dir:

—Aquest minyó déu ser un idiota.

—Papá... papá... vá cridar: ja puch enrahonar, perque ja m' han conegut

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Pa-cien-cia.*
2. ID. 2.ª—*En-ter-nit.*
3. MUDANSA.—*Rebra, Sebra, Llebra, Febra.*
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Solivella.*
5. GEROGLIFICH.—*De cent quin treu cent queda cero.*

Han endavinat totas las sinch solucions los ciudatans P. Aymerich y Ninot de Goma; 4 Nicolau de las Pantufas, P. L. M. Un de Ripollet y N. de L' aygua; 3 Segundu Cargulet; 2 N. Miarons, Pau de la Serrillera y Merino y 1 no més: J. M. T. y Salabrench.

XARADAS.

I.

Una lletra es la primera,
dos invertida molt car,
y una ciutat estrangera
tres-dos invertida y quart.
Apellido catalá
es dugas junt ab primera
y més no 'm puch expressá
perque la total m' espera.

J. ESCOFET.

II.

Ahir vá dir-me la Quima
que tinch dos-primeras-dos
de la casa molt tres-prima,
que per 'xó la tot m' estima
puig me troba molt hermós.

SIMON Y SINTEBA.

FIGURA DE PARULAS.

.
.
.
.
.

La 1.ª ratlla representa lo que portan las donas; la 2.ª un objecte que gastan los músichs; la 3.ª un riu extranger, la 4.ª 's gasta en los escriptoris, la 5.ª ho tenen los aucells.

GALAPÉ.

MUDANSA.

Lo tot tot se tot molt bé,
diu lo Pere qu' es cunyé.

J. T. y P. T.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

.
.
.
.
.

Omplir los pichs ab números que sumats vertical, hori-
sontal y diagonalment dongan la cantitat de 12.

O. O. DE R.

GEROGLIFICH.

II

I

III III

X val L

II P

DRI

QUI QUICUS CABRERA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciudatans J. Escofet, Sinteta Villá, Xich Sopa, Sagundu Cargulet, Diputat Lo, Patillas de Cucaracha, y C. de Castanya.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciudatans R. G. F., Eduart Farré y Fort, Roch Pujol, Anónim, J. Adell, P. A. G. Joseph Conquistador, Estebet, M. Soler y Pau, Nyinyol Fí, Salabrich, J. Buxó, Simentías, Noranta del Bruch, y Cándido Candidat.

Ciudadá Víctor Ferrer: La major part dels versos endecassílabos están mal acentuats.—C. de Castanya: Insertaré una sinonimia.—Patillas de Cucaracha: Idem sinonimia, anagrama y geroglífich.—R. Ginebreda: La senmana entrant ne parlarém.

—Ramon Calvete: Publicaré la primera poesia.—A. Di Foncarralli: La composició de vosté té una forma sumament des-cuidada.—Eduart Farré: Lo libre pel qual nos pregunta val vuit rals.—Pelut y Petat: Insertaré lo rombo.—Tit Tiria: publi-carém lo geroglífich.—J. I. y P. T.: Idem la sinonimia.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

CANDIDATS CUNEROS.—Gran casa de lactancia nacional.

Que 'is hi darém als novets de la mare
que 'is hi darém que 'is hi sàpiga hó...
Tanpatantam que las brevas maduran...
Pansas y figas y mel y turro.

—Y qui 'm respon del didalje?
—Del didalje un servidor.
—Está'he; pero un' altra cosa.
—Y de 'vostá' qui 'n' respon?